

Víra

A ještě k tomu „setkání víry“, které s jemnou ironií připisuje Petr Sláma mně, aniž se odhodlá do mne opravdu a zevrubně pustit. Odmítám rezolutně, že se teprve v církvi resp. v křesťanském společenství dostává lidem směřodatné zkušenosti, díky čemuž se teprve odvažují „vykročit k víře“. K víře nelze vykročovat, samo vykročení je už buď víra nebo a nevěra (přesněji: je z víry nebo bez víry, a pokud je z víry, je to vykročení víry, nikoli „k víře“). Víra zakládaná na jakýchkoli zkušenostech ať vlastních, ať slovem či příkladem druhých lidí zprostředkovaných, není víra v tom jediném pravém významu, s jakým pracoval Ježíš. Překračuji nyní nejspíš své filosofické kompetence, ale nemohu jinak: odmítám také Petrovo rozostřování významu slova „víra“ poukazem na různé hebrejské kořeny různých slov (a zase bez výkladu – k tomu není zapotřebí ani studovat teologii), aniž by to bylo spojeno s jakýmkoli exegetickým pokusem vyložit tak „logie“ u synoptiků. Po mém soudu je třeba udělat vše, co je v našich dnešních možnostech, abychom co nejpřesněji pochopili, co „vírou“ rozuměl Ježíš. Teprve pak budeme mít náležité měřítko pro nejrůznější – také už hned nejstarší, prvokřesťanské – obsahové posuny tohoto termínu, překládaného do nejrůznějších dalších jazyků novými termíny, v nichž a jimiž docházelo a nadále dochází k dalším a dalším posunům, takže dnes už naprostá většina křesťanů nejen neví, co to tato víra vskutku (tj. původně ježíšovsky) jest, ale oni to vědět ani nechtějí, protože jsou neprostopně zabeďněni a neprodyšně napuštěni právě jednou takovou „tradicí“, která – mám-li citovat klasický výrok – znamená „zapomenutí na počátky“. (A právě v tom vidím já jeden z nejpovážlivějších zdrojů krize křesťanství, v to počítajíc protestantismus.)

(Písek, 000205-1.)